

Arrest

nr. 274 205 van 17 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
vertegenwoordigd door haar voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door haar voogd X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 12 augustus 2019 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 13 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 23 november 2018 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 1 oktober 2019 stelde de dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan, mevrouw C. MBENGA NDOMBA, voor verzoekster.

1.3. Op 14 oktober 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster

bij aangetekende brief van 18 oktober 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 13/08/2019
Overdracht CGVS: 05/02/2020*

Op 19 november 2020 vond van 11u13 tot 15u06 uw persoonlijk onderhoud plaats met een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw voogd, mevrouw Mbenga Ndomba, en uw advocaat, meester Van Cutsem, stonden u het gehele persoonlijk onderhoud bij

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een zestienjarige Somalisch staatsburger van de Hawiye-clan. U bent geboren en getogen in de Ma'ma'aanka wijk, gelegen in district Dharkenley van de stad Mogadishu, regio Banaadir. Uw moeder, eveneens geboren in Mogadishu, baatte een groenten- en fruitwinkel uit. U heeft twee jongere halfbroers en twee jongere halfzussen, allen geboren en woonachtig bij uw moeder en stiefvader – afkomstig van de Abgalclan – in Mogadishu. Daarnaast nam uw moeder de zorg op zich voor de (eveneens jongere) dochter van uw moeders zus, die bij de bevalling overleed. Uw maternale oom A. woont eveneens in Mogadishu en verkoopt tweedehands kledij. Uw biologische vader is afkomstig van het district Bal'ad (Balcad (regio Middle Shabelle) en woont daar nog steeds. Na de scheiding van uw ouders had u slechts sporadisch contact met uw biologische vader. U ging tot uw vertrek uit Somalië naar school.

Nog volgens uw verklaringen begonnen uw problemen toen u werd gebeld door A.O./A., de medewerker van de kleermaker waar u kleren had opgehaald. De man vroeg aan u of u een relatie met hem kon beginnen. U weigerde, hing op en tilde er verder niet zwaar aan. Eén week later kwam A.O./A. samen met de eigenaar van het pand bij u thuis. Ze zeiden tegen uw moeder dat de man graag met u wilde trouwen, maar uw moeder was het hier niet mee eens: ze vond u te jong en bovendien hielp u haar. Uw stiefvader was voorts dezelfde mening aangedaan. De mannen zeiden niets terug op het antwoord van uw moeder.

Enkele dagen later werd u ontvoerd door de kleermaker. De kleermaker bracht u naar het huis van zijn zus en zei dat u daar moest blijven. U bleef vier dagen in het huis, waar ook haar echtgenoot en twee oudere jongens verbleven. In de vijfde nacht hoorde u geweerschoten, waarop de vrouw en haar man wapens boven haalden. U bleef op de grond liggen tot het einde van het gevecht en zag daarna dat er twee mannen gewond of dood waren. De vrouw trachtte voorts te ontsnappen uit een raam, maar werd door soldaten aangehouden en meegenomen. U werd door soldaten aangehouden en ondervraagd. U vertelde aan de soldaten hoe u in het huis terecht was gekomen en hoorde van de soldaten dat ze een auto zonder kenteken volgden tot het huis waar u vier dagen vast zat, waarna het vuurgevecht losbrak. U werd vervolgens opgehaald door uw moeder en stiefvader, die aan de soldaten vertelden over de kleermaker en het huwelijksaanzoek. De soldaten vertelden vervolgens aan uw moeder dat de man die met u wilde trouwen, lid was van Al Shabaab – wat jullie niet wisten.

Vervolgens bracht uw moeder u direct naar een vrouw die eveneens groenten verkocht, A.-M., die elders in de stad Mogadishu woonde. De daaropvolgende avond werd uw moeder bij terugkeer van haar werk gestopt door A.O./A. en een andere man. Ze vroegen naar het schietincident en vroegen ook waar u was. Uw moeder zei dat ze niets wist van het incident noch waar u zich bevond, waarop ze met een mes in haar arm en schouder werd gestoken. Na dit incident verbleef uw moeder twee dagen in het ziekenhuis. Vervolgens zei uw moeder tegen uw stiefvader en A.-M. dat u het land moest verlaten.

Na een verblijf van ongeveer 22 dagen bij A.-M., vloog u op 17 september 2018, u was toen dertien-eneen-half jaar – met een Somalisch paspoort met uw pasfoto en uw naam van Somalië naar Turkije. U bleef zo'n twee maanden in Turkije. Vervolgens reisde u van Turkije naar Griekenland, waar u zo'n negen maanden verbleef. Daarna vloog u met een rood paspoort van Griekenland naar België, waar u op 12 augustus 2019 aankwam. U diende de daaropvolgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek werd en wordt uw moeder telefonisch lastig gevallen. Voorts verhuisden uw moeder, stiefvader en halfbroers/-zussen naar de nabijgelegen Kawdharey wijk, eveneens gelegen in district

Dharkenley van de stad Mogadishu, regio Banaadir. Nog stopte uw moeder met haar groenten- en fruitwinkel.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u te worden onthoofd door de man die met uw wilde trouwen en die eveneens lid is van Al Shabaab.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een medische vaststelling dat u type 1 bent besneden, van 6 september 2019; een medische vaststelling dat u niet bent besneden, van 17 december 2019; een medisch attest inzake de hospitalisatie van uw moeder in Somalië; en voorts het rapport van de researchdienst (DIRIR) van de Franse asiendiensten (OFPRA) van 31 augustus 2017 inzake vrouwelijke genitale verminking.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten in Somalië.

Vooreerst begonnen uw problemen toen u bij de kleermaker werd geholpen door A.O./A., ook A. geheten (CGVS, p. 13). U legt echter geen eenduidige verklaringen af over of u deze man al eerder zag of sprak. Zo was A.O./A. niet in de kleermakerij voor uw problemen begonnen, het was bovendien de eerste keer dat hij u toen hielp. Kort daarna stelt u dan weer dat u hem meestal niet zag en dat u meestal de eigenaar zag (CGVS, p. 17). Bovendien stelt u weliswaar dat A.O./A. (A.) u hielp in de kleermakerij, maar dat jullie elkaar niet hebben gesproken. Iets later stelt u dat jullie wel met elkaar spraken, maar dat jullie niet veel met elkaar hebben gesproken (CGVS, p. 17). Deze incoherente verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas al aan.

Nog wordt u gevraagd hoe A.O./A. (A.) eruit zag. U geeft vervolgens een zeer algemene beschrijving van een doorsnee Somalische man: een donkere huidskleur, volwassen, ouder dan uzelf en allicht van de leeftijd van uw (stief)vader (CGVS, p. 17). Daarnaast weet u zelfs niet van welke clan hij is (CGVS, p. 19), terwijl dit cruciale informatie is in de Somalische samenleving/gemeenschap en A.O./A. (A.) zelfs bij u thuis is gekomen en met uw moeder heeft gesproken over een huwelijk met u (CGVS, pp. 13, 19). Dat u niet meer informatie weet te verstrekken over de hoofdpersoon in uw asielrelaas, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw problemen reeds onder druk komt te staan.

Nog werd u op een avond gebeld door A.O./A. (A.) en vroeg hij aan u of u een relatie met hem zou willen beginnen. Na uw weigering, zei hij niets meer en hing u op (CGVS, p. 18). Het is weinig aannemelijk dat na dit telefoontje niets hierover tegen uw moeder zei, hoewel ze thuis was (CGVS, p. 18). U tracht dit uit te klaren door te stellen dat u dacht dat het telefoontje niet (opr)echt was – terwijl het volgens uw eigen verklaringen wel gebruikelijk is dat meisjes per telefoon worden benaderd door jongens om een relatie te

beginnen (CGVS, p. 19). U klaart de aangehaalde onaannemelijkheid op deze manier niet afdoende uit. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover aangetast.

Vervolgens kwamen één week na de ontmoeting en het telefoontje A.O./A. (A.) samen met de eigenaar van de winkel naar jullie woonst. Ze spraken met uw moeder en vroegen om uw hand (CGVS, pp. 13, 18). U weet evenwel niet wat A.O./A. (A.) precies tegen uw moeder zei om haar ervan te overtuigen dat hij een goede partij zou zijn voor u (CGVS, p. 19). Ook houdt het geen steek dat hij zomaar de weigering van uw moeder aanvaardde (CGVS, p. 19), terwijl hij de moeite had gedaan om uw adres te achterhalen en samen met de winkeleigenaar bij jullie langs te komen. Deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Voorts kan er ook aan de daaropvolgende ontvoering geen geloof worden gehecht. U stelt dat u enkele dagen later werd ontvoerd door drie mannen, op het moment dat u van school naar huis ging. U weet niet hoe A.O./A. (A.) wist waar u precies naar school ging en wat uw schooluren waren, nog is u niets bijzonders opgevallen in de dagen ervoor (CGVS, p. 19). Ook wordt u drie keer gevraagd wat er precies gebeurde op het moment van uw ontvoering en legt u slechts de derde keer op summiere wijze uit wat er is gebeurd (CGVS, pp. 19-20). Dat u niet op spontane wijze meer uitgebreidere verklaringen over de kern van uw asielrelaas kan afleggen, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volgens uw verklaringen werd u meegenomen in een wagen, begon u daarop te schreeuwen, maar was er op dat moment niemand op straat (CGVS, p. 20). Dit is niet geloofwaardig. Zo gebeurde het incident vlakbij uw school in de miljoenenstad Mogadishu en ligt uw school op amper enkele honderden meters van verschillende winkels, eetgelegenheden en moskeeën (CGVS, pp. 10-11, 19-20). Bovendien gebeurde het terwijl de school net uit was (CGVS, pp. 10-11, 19-20), terwijl de (vrouwelijke) leerlingen op uw school allemaal een blauwe of zandkleurige jilba(a)b dragen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat A.O./A. (Amer) en zijn handlangers u tussen al deze meisjes zouden hebben herkend. Dit alles leidt er reeds toe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw ontvoering op losse schroeven komt te staan.

Betreft uw ontvoering stelt u voorts dat u vier dagen in het huis van de zus van de kleermaker heeft verbleven (CGVS, pp. 14, 20). Dat de kleermaker – laat staan zijn zus – zich zou(den) betrekken bij uw ontvoering, houdt reeds weinig steek (CGVS, pp. 13-14). Wanneer u bovendien wordt gevraagd om de zus van de kleermaker en de anderen te omschrijven, blijft u telkens zeer algemeen en vaag in hun beschrijvingen en komt u niet verder dan de beschrijving van een doorsnee Afrikaanse/Somalische man en vrouw (CGVS, p. 21). Voorts vertelt u dat het huis waarin u verbleef vijf kamers had, maar dat u in de woonkamer moest blijven gedurende die vier dagen (CGVS, p. 20). Wanneer u daarop wordt gevraagd om de woonkamer zo goed mogelijk te beschrijven, blijft u eveneens telkens erg vaag en summier. Aangemoedigd door te vragen wat er nog was, antwoordt u opnieuw erg kort en algemeen. Voorts wordt u nog eens gevraagd of er geen gebruiksvoorwerpen, decoratie en dergelijke aanwezig was in de woonkamer – wat redelijkerwijs te verwachten is in een woning –, stelt u kortweg dat u verder niets heeft gezien (CGVS, p. 20). Over het uitzicht van de binnentuin of omgevingsgeluiden getuigt u bovendien eveneens zeer kort en weinig gedetailleerd (CGVS, p. 22). Dat u niet meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de omgeving waarin u vier dagen lang zou hebben vastgezeten, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering verder aan.

Bovendien zijn uw verklaringen over waar in de woning u precies verbleef evenmin aannemelijk. Wanneer u vertelt over de dag van uw bevrijding, zegt u immers dat u opgesloten was in een kamer, dat de soldaten via de voordeur kwamen en vervolgens naar uw kamer trokken, het slot forceerden en dat u daarna werd ondervraagd (CGVS, p. 23). Ook eerder in uw verklaringen verwijst u naar een kamer waar u in werd opgesloten wanneer er mannen in het huis aanwezig waren (CGVS, p. 22). Maar tegelijkertijd vertelde u ook dat u was opgesloten in de woonkamer en dat u gedurende vier dagen alleen daar mocht verblijven, op een uitstap naar de binnenkoer na (CGVS, p. 20). Door deze tegenstrijdigheid komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de tocht te staan. Wanneer u daarnaast wordt aangemoedigd om een typische dag in uw gevangenschap te beschrijven, blijft u opnieuw erg algemeen en oppervlakkig. U verklaart slechts dat u soms naar de buitenkoer mocht gaan en dat u eten kreeg, maar wanneer u wordt gevraagd wat u deed om de tijd sneller te doen verlopen, antwoordt u tot twee keer toe kortaf dat u niets deed, behalve piekeren (CGVS, p. 22). U verklaart voorts alleen dat u gewoon beef zitten (CGVS, p. 22). Pas wanneer u er expliciet naar gevraagd wordt, zegt u dat u de kamer moest vegen (CGVS, p. 22).

Deze weinig doorleefde antwoorden en de toevoegingen die u later doet, wijzen erop dat u uw verklaringen simpelweg aanpast naargelang de vragen die u gesteld worden. Dat zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering opnieuw op de helling.

Bovendien stelt u dat u werd ontvoerd omdat u werd uitgehuwelijkt aan A.O./A. (A.), maar van een concrete huwelijksdag blijkt u niet op de hoogte, noch werd daarover tegen u gecommuniceerd. Ook in de dagen van uw gevangenschap werd u niets verteld en werd u niet benaderd door uw ontvoerders (CGVS, pp. 22-23). Dit is weinig aannemelijk: indien zij u daadwerkelijk zouden hebben ontvoerd opdat u zou trouwen met de man in kwestie, dan kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat er ook concrete plannen of stappen waren om daadwerkelijk met A.O./A. (A.) te huwen. Dat u hier evenwel niets over weet te vertellen, leidt er opnieuw toe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen onder druk komt te staan.

Nog betreffende uw ontvoering is het weinig aannemelijk dat uw moeder alleen op school en bij uw vriendinnen naar u vroeg nadat u niet was thuisgekomen (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd of uw moeder bijvoorbeeld geen contact opnam met de politie, niet bij de moskee om informatie over u vroeg of andere mogelijke getuigen benaderde omdat haar minderjarige tienerdochter zomaar verdwenen was, antwoordt u negatief (CGVS, pp. 21-22). Dat uw moeder het naliet om bij andere bronnen informatie over uw whereabouts te vergaren, is niet aannemelijk gezien uw plotse verdwijning.

Betreffende uw bevrijding wordt u voorts gevraagd naar de manier waarop uw familie reageerde op het nieuws van uw ontvoering en uw verblijf. U wordt expliciet gevraagd of zij vragen stelden over uw ontvoerders, maar zij blijken hier geen interesse in te hebben getoond. Evenmin bleken ze volgens uw verklaringen ook maar enigszins bezorgd om het feit of u wel of niet nog eerbaar zou zijn (CGVS, p. 24), terwijl maagdelijkheid en de daaraan verbonden eerbaarheid een zeer belangrijke factor is voor Somalische meisjes en hun gezinnen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom op losse schroeven komt te staan.

Omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake het aanzoek en de ontvoering, kan ook aan de daaropvolgende aanval op uw moeder en de dreigtelefoontjes aan haar adres geen geloof worden gehecht.

Bovendien stelt u dat uw moeder zowel tijdens het steekincident als de telefoontjes ervan werd beschuldigd dat zij een klacht zou hebben neergelegd, maar geeft u zelf aan dat uw moeder nooit enige klacht neerlegde tegen A.O./A. (A.) en/of zijn handlangers (CGVS, pp. 15, 25). Wanneer u wordt gevraagd waarom zij uw moeder daarvan toch zouden beschuldigen, stelt u dat u dat niet weet en verklaart u dat men zal denken dat een klacht indienen een normale gang van zaken is (cf. supra; CGVS, p. 25). Ook hierdoor neemt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate af.

Ter staving van uw asielrelaas legt u nog een medisch attest neer inzake de hospitalisatie van uw moeder in Somalië. Echter, louter uit de vaststelling dat uw moeder werd opgenomen in het ziekenhuis kan nog niet op sluitende wijze afgeleid worden om welke reden zij medische zorgen behoefde. Dit attest biedt bijgevolg geen steun voor uw verklaringen over uw asielmotieven.

Los van uw problemen met A.O./A. (A.) leggen u en uw advocaat diverse documenten neer inzake uw besnijdenis. Uit uw twee medische attesten blijkt enerzijds dat u type 1 bent besneden (van 6 september 2019) en anderzijds wordt vastgesteld dat u niet bent besneden (van 17 december 2019). U w advocaat verwijst verder in het licht van deze medische vaststelling naar het rapport van de researchdienst (DIRIR) van de Franse asiendiensten (OFPRA) van 31 augustus 2017 inzake vrouwelijke genitale verminking en stelt dat u bij terugkeer naar Somalië het risico zal lopen op besnijdenis, dan wel dat u er zal kunnen worden herbesneden (CGVS, p. 27).

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt echter dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. U geeft immers zelf aan dat u thuis bent besneden op zevenjarige leeftijd door een vroedvrouw (CGVS, p. 26) – uw advocaat beaamt bovendien dat u niet aanvaardt dat u niet zou zijn besneden (CGVS, p. 27) – en stelt dat u op dezelfde manier bent besneden als uw zussen. U ervaart geen last van uw besnijdenis, uw moeder en stiefvader hebben geen problemen met uw besnijdenis en u ziet voorts zelf geen vervolgingsrisico of probleem hierin bij terugkeer naar Somalië (CGVS, pp. 26, 27-28).

Bovendien past het door het ene medische certificaat vastgestelde type 1 besnijdenis binnen de voor het CGVS beschikbare informatie inzake uw leeftijd en de stedelijke context waarin u vertoefde en uw familie nog steeds vertoeft. Het risico dat uw advocaat in uwen hoofde aanhaalt, namelijk besnijdenis of herbesnijdenis, is niet gestoffeerd met concrete aanwijzingen of elementen en is bijgevolg niet voldoende geïndividualiseerd en puur hypothetisch. . Dat volstaat niet om internationale bescherming toe te kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op.

Al-shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebden de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt

blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de hoofdstad Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Mogadishu (CGVS, p. 25). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
- artikelen 48/3, 48/4 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980;*
- artikel 3 EVRM;*
- artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);*
- de beoordelingsfout.”*

Verzoekster voert in een eerste onderdeel – “*hoger belang minderjarig kind in het licht van de beoordeling van de geloofwaardigheid en de persoonlijke omstandigheden*” – aan dat de commissaris-generaal, zowel in het kader van de beoordeling van haar geloofwaardigheid als in het kader van het onderzoek naar haar persoonlijke omstandigheden, waardoor zij een groter risico loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, onvoldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het minderjarig kind. Dit zou nochtans een doorslaggevende factor moeten zijn in deze procedure.

Zij voert aan dat niet wordt betwist dat verzoekster op dertienjarige leeftijd haar land van herkomst heeft ontvlucht en op veertienjarige leeftijd België is binnengekomen. Dit betekent dat de meeste van de feiten die zij heeft meegemaakt, plaatsvonden op een moment dat zij 13 jaar en jonger was. Zij wijst erop dat bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming voldoende rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het minderjarig kind, “*een principe dat in allerlei internationaal en Europeesrechtelijke bepalingen vervat ligt*”. Verzoekster verwijst vooreerst naar artikel 1, § 1, 12°, van de Vreemdelingenwet en artikel 20, lid 3, van de Richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 48/5, § 3, en 48/6, § 5,

van de Vreemdelingenwet, waaruit zij besluit dat: *“Er moet dus een beoordeling gevoerd worden van de persoonlijke omstandigheden van verzoekster om na te gaan of de daden waaraan zij blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Kwetsbaarheid, leeftijd en psychische problemen leiden niet enkel tot procedurele garanties, maar zijn ook essentieel om te beoordelen of de daden waaraan verzoekster zou kunnen worden blootgesteld met vervolging of ernstige schade overeenkomen.”* Verzoekster meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met deze principes bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming. Verzoekster geeft vervolgens een theoretische toelichting over het hoger belang van het kind, waarbij zij stelt dat dit begrip een onderzoeksplicht met zich meebrengt van de betrokken instanties om de situatie en achtergrond van het kind vanuit die optiek te analyseren en begrijpen. Zij merkt tevens op dat het principe van het hoger belang van het kind en het Internationaal Kinderrechtenverdrag essentieel zijn bij de beoordeling van de nood aan bescherming en bij de kwalificatie van handelingen als vervolging en/of ernstige schade.

Verzoekster besluit hieruit als volgt:

“Verzoekster meent dat verwerende partij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming niet volgens het uitgangspunt van het hoger belang van het kind, heeft gevoerd, noch rekening heeft gehouden met dat basisprincipe bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster meent dit ten eerste te kunnen stellen op basis van het feit dat bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid onvoldoende rekening werd gehouden met haar minderjarigheid en meer in het bijzonder met het feit dat ze op het moment van de gebeurtenissen, die tot haar vertrek aanleiding gaven, slechts 13 jaar oud was. Niet alleen legt verwerende partij de lat te hoog wat betreft de te verwachten kennis, maar ook stelt het zich op een te subjectieve wijze op bij de beoordeling van de feiten om te besluiten dat haar verklaringen onvoldoende aannemelijk of ongeloofwaardig zijn.

Ten tweede meent verzoekster dit te kunnen afleiden uit het feit dat verwerende partij meent dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in haar hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat ze bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Overeenkomstig de hierboven uiteengezette principes omtrent het hoger belang van het kind, meent verzoekster dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met dit principe om tot haar conclusie te komen, door op geen enkele wijze rekening te houden met de minderjarige leeftijd van verzoekster en het feit dat ze sinds 2018, op 13-jarige leeftijd, ondertussen reeds meer dan drie jaar dus, haar land van herkomst verlaten heeft.

Tot slot meent verzoekster dat verwerende partij ook bij de beoordeling van een risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade omwille van haar besnijdenis onvoldoende rekening heeft gehouden met de mogelijke risico's omwille van haar jonge, minderjarige leeftijd (zie hierna).”

In een tweede onderdeel – *“vrouwelijke genitale verminking: beperkte beoordeling vervolgingsvrees”*, geeft verzoekster eerst een theoretische toelichting over vrouwelijke genitale verminking (VGV) als daad van vervolging.

In casu licht verzoekster toe als volgt:

“Verzoekster wenst hierbij vooreerst op te merken dat ze tijdens de loop van haar procedure internationale bescherming twee standaard medische attesten heeft neergelegd met betrekking tot de vrouwelijke genitale verminking (VGV) die ze heeft ondergaan, die elk tot een andere conclusie komen, maar waar niettemin een lijn uit te trekken valt.

Het eerste attest, opgesteld door de Fedasil-centrumarts van het Observatie- en Oriëntatiecentrum Steenokkerzeel, Dr. Lien BRUGGEMAN, d.d. 6 september 2019 stelt namelijk dat ze een vrouwelijke genitale verminking van het type 1 heeft ondergaan. Het preciseert echter dat enkel de voorhuid van de clitoris is weggesneden en dat het corps (lichaam) van de clitoris nog aanwezig is.

Het tweede attest, opgesteld door een gespecialiseerde gynaecoloog en tevens kliniekhoofd van CeMAViE (het Medisch Centrum voor Hulp aan Slachtoffers van Besnijdenis van het UMC Sint-Pieter), Dr. Martin CAILLET, d.d. 17 december 2019 komt echter tot de conclusie dat verzoekster geen genitale verminking heeft ondergaan.

Hierbij dienen een aantal opmerkingen gemaakt te worden.

Ten eerste is het eerste attest opgesteld door een centrumarts van het Observatie- en Oriëntatiecentrum Steenokkerzeel, die dus niet noodzakelijk gespecialiseerd is in de materie. Bovendien werd dit attest opgesteld nog geen maand nadat verzoekster is aangekomen in België, toen ze nog in het OOC verbleef en nog niet aan een vast opvangcentrum was toegewezen. Toch komt deze arts tot de conclusie dat er sprake zou zijn van een type 1 besnijdenis, met weliswaar de zeer belangrijke nuance dat ze hierover

enkel vaststelt dat alleen de voorhuid van de clitoris is weggesneden. Met andere woorden, de rest van de genitale delen van verzoekster zijn volledig intact.

Vervolgens, het attest dat opgesteld is door Dr. Martin CAILLET dateert van veel later en is in deze beoordeling relevanter. Dr. CAILLET is het kliniekhoud en de verantwoordelijke gynaecoloog van CeMAViE, de afdeling van het UMC Sint-Pieter ziekenhuis dat gespecialiseerd is in vrouwelijke genitale verminking (stuk 3, zie ook stuk 4). CeMAViE - voluit het Medisch Centrum voor Hulp aan Slachtoffers van Besnijdenis - is "een onthaalstructuur voor de behandeling van de somatische en psychologische complicaties van vrouwelijke genitale verminking (VGV)" en biedt gespecialiseerde, multidisciplinaire hulp aan slachtoffers van VGV, door o.a. medisch-chirurgische ingrepen uit te voeren (stuk 4).

Het attest van de in vrouwelijke genitale verminking gespecialiseerde gynaecoloog dient in deze dus meer gewicht te krijgen dan het attest van een centrumarts van Fedasil die als generalist met alle soort medische problemen geconfronteerd wordt en het louter wegsnijden van de voorhuid voldoende beschouwde om als type 1 VGV te beschouwen, daar waar de specialist dit niet heeft gedaan.

Uit deze twee elementen kan afgeleid worden dat, hoewel Dr. BRUGGEMAN noteert dat er sprake is van een verminking type 1, dit eigenlijk niet als een dergelijke, ernstige vorm van vrouwelijke genitale verminking beschouwd moet worden. Gelet op deze elementen, met name het feit dat er louter sprake is van een weggesneden voorhuid en dat een in vrouwelijke genitale verminking gespecialiseerd gynaecoloog tot de conclusie komt dat er geen sprake is van VGV, kan er geconcludeerd worden dat er hoogstens sprake is van een zeer milde vorm van besnijdenis die zodanig licht is dat deze in feite niet onder de categorie van 'vrouwelijke genitale verminking' valt. Anders had de gespecialiseerde gynaecoloog, die zijn onderzoek later in de tijd heeft gevoerd, wel tot een andere conclusie gekomen.

Zelfs al is er sprake van een vorm van besnijdenis, door de vaststelling dat de centrumarts het wegsnijden van de voorhuid heeft vastgesteld, moet dus besloten worden dat het een zeer milde vorm betreft - omdat, opnieuw, de specialist anders wel tot een andere conclusie had gekomen. Dit blijkt ook uit het feit dat ook de centrumarts niettemin heeft vastgesteld dat de clitoris nog aanwezig is en de rest van de vagina dus nog helemaal intact is.

8. Deze vorm van besnijdenis is bovendien een voor Somalische vrouwen hoogst ongebruikelijke wijze van VGV.

Dit blijkt ten eerste uit verzoeksters verklaringen. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoekster aangeeft dat ze thuis besneden is op zevenjarige leeftijd door een vroedvrouw. Hoewel verzoekster inderdaad volhoudt dat ze besneden is, stelt ze eveneens vast dat ze hierbij de duidelijke nuance heeft gemaakt niet op de gebruikelijke Somalische wijze besneden geweest te zijn:

"Maar volgens jouw voogd en advocaat ben je niet op de gebruikelijke Somalische wijze besneden? Dat klopt, ik ben niet gewoon normaal besneden." (notities persoonlijk onderhoud, p. 28 - eigen onderlijning)

Ten tweede wordt dit extern bevestigd door objectieve (landen)informatie. Zo onderscheidt de Wereldgezondheidsorganisatie vier types van vrouwelijke genitale verminking, waarvan type 1 voornamelijk betrekking heeft op het verwijderen van de clitoris en eerder zelden op het uitsluitend wegsnijden van de voorhuid. Dit blijkt onder meer uit het door verzoeksters raadvrouw neergelegde rapport van DIDR-OFPRA:

« Classification de l'OMS en matière de mutilations génitales féminines :

- Type 1- la clitoridectomie: ablation partielle ou totale du clitoris (petite partie sensible et érectile des organes génitaux féminins) et, plus rarement, seulement du prépuce (repli de peau qui entoure le clitoris).

» (eigen onderlijning)

Het door verwerende partij gebruikte rapport verwijst eveneens naar de meest voorkomende vormen van VGV in Somalië, zijnde type 3 en type 2 besnijdenis.

"Generally, there are two types of FGM. which are widely practised in Somalia: Type 3 (commonly referred to as infibulation or pharaonic circumcision) and Type 2 (commonly referred to as sunna circumcision). 7" (The Danish Immigration Service, Somalia Female Genital Mutilation (FGSf), februari 2021, p. 5)

De Somaliërs onderscheiden dus twee vormen van besnijdenis, de Faraonische besnijdenis, die overeenstemt met de infibulatie of type 3, en de Sunna-besnijdenis die alle andere vormen van VGV inhoudt.

Het door verwerende partij gehanteerde rapport bevat daarnaast een belangrijke nuance die gemaakt moet worden ten opzichte van de perceptie van VGV in de Somalische samenleving, die de sunna-vorm van besnijdenis in het algemeen niet als een vorm van VGV beschouwt:

"A situation analysis of FGM in Somalia by the Health & Education Advice & Resources Team (HEART)8 in 2015 stated that there are different perceptions of what FGM entails. According to HEART, the term FGM is interpreted in Somalia to only refer to one type of FGM. which is Type 3 (infibulation). Nevertheless, in all regions in Somalia the term sunna can refer to Type 1, 2 or 3.9

Elise Johansen, a Norwegian based researcher consulted by DIS in January' 2021, advised that the term pharaonic is generally equivalent to type 3 or infibulation, while sunna circumcision is a general term that describes any type of FGM, from type 1 to 4, including type 3 or infibulation. 10 A source from UNFPA Somalia noted that many Somalis do not perceive the sunna circumcision as FGM.

According to Lifios (2019), many communities in Somalia define infibulation (pharaonic) as composed of three subtypes in which the mildest form of infibulation is equivalent to the worst form of sunna. The sunna circumcision is divided into subcategories, namely "big sunna" (sunna kabir) and "small sunna" (sunna saghir). The term sunna literally means "tradition" in Arabic and is linked to the actions of the Prophet Muhammed. As a result, many Somalis regard the sunna circumcision as a religious obligation." (The Danish Immigration Service, Somalia Female Genital Mutilation (FGM), februari 2021, p. 5-6 - eigen onderlijning)

De algemene prevalentie van VGV in Somalië is nog steeds een van de hoogste ter wereld, met 99,2% van alle vrouwen tussen de 15 en 49 jaar oud die VGV hebben ondergaan, waarbij infibulatie (type 3) het meest voorkomend is en sunna-besnijdenis (de overige types) het minst voorkomt, wat de verklaringen van verzoekster kracht bij zet dat haar 'besnijdenis' een ongebruikelijke, weinig voorkomende vorm is:

"According to the recently published data by the Somali Health and Demographic Survey (SUDS) (2020), 13 the overall prevalence of FGM in Somalia remains among the highest in the world - 99.2 % of all women aged 15-49 have undergone FGM. 14

Infibulation is traditionally the most common form of FGM in Somalia. According to the Multiple Indication Cluster Surveys (MICS) reports published in 2006, infibulation was overwhelmingly the most common type of FGM self-reported by women. 79.3 % of women were infibulated and 15.2 % underwent sunna circumcision. 15

According to the SHDS (2020), 64.2 % of the respondents said that they underwent infibulation. In addition, the survey illustrates that 12.3 % of women reported to have undergone the intermediate type, while 21.6 % have undergone sunna. 16" (The Danish Immigration Service, Somalia Female Genital Mutilation (FGM), februari 2021, p. 6 – eigen onderlijning)

De sunna-besnijdenis wordt door sommige families verkozen omdat zij er ten onrechte vanuit gaan dat dit minder risico's inhoudt voor de gezondheid en zo toch aan de sociale wenselijkheid van besnijdenis voldaan is:

« Seule évolution notable, la MGF de type Sunnah semble être davantage privilégiée par les familles, lesquelles sont convaincues, à tort, qu'elle est moins néfaste pour la santé de la jeune fille. En effet, les familles ont parfaitement conscience de ces risques, ainsi que des implications financières de cette pratique, notamment avec l'achat de médicaments nécessaires pour soigner la jeune fille durant sa longue période de convalescence. Ces risques sont toutefois acceptés et préférés au regard des conséquences sociales encourues par la jeune fille et sa famille en cas de non-excision. » 14

Het is dan ook binnen deze context, maar ook binnen de hierna geschetste Somalische cultuur, dat moet vastgesteld worden dat de medische vaststellingen die van de 'besnijdenis' van verzoekster zijn gedaan, er in feite niet toe kunnen leiden dat hieruit besloten kan worden dat ze een ernstige vorm van genitale verminking heeft ondergaan, laat staan dat deze vorm acceptabel is in de Somalische maatschappij (zie infra).

Nogmaals, het onderzoek van een in VGV gespecialiseerde gynaecoloog heeft er niet eens toe geleid dat deze de toestand van verzoeksters genitale zone als een vorm van VGV kon beschouwen en dus de vaststellingen van de centrumarts zouden bevestigen.

Gelet op het voorgaande kan dus besloten worden dat de vorm van vrouwelijke genitale verminking die verzoekster heeft ondergaan, slechts een uitzonderlijk voorkomende vorm van VGV is en dat deze besnijdenis, omwille van het uitsluitend wegsnijden van de voorhuid en het volledig intact laten van de clitoris, dus als een milde vorm moet beschouwd worden, wat ook blijkt uit het feit dat een gespecialiseerde gynaecoloog dit niet eens als een vorm van VGV heeft weerhouden in diens diagnose."

Verzoekster stelt vervolgens dat moet worden onderzocht wat het actueel risico is op vervolging of op het lijden van ernstige schade in haar hoofde. Het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming had anders gevoerd moeten worden, omdat de commissaris-generaal heeft nagelaten om een voldoende grondig, individueel en objectief onderzoek te voeren, conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 60 van het Verdrag van Istanbul, aldus verzoekster. Zij merkt op dat:

"Nu er uit bovenstaande informatie blijkt dat er twijfel geuit kan worden bij de categorisering van de 'besnijdenis' die verzoekster heeft ondergaan als type 1 VGV, is het uitgangspunt bij het onderzoek naar de nood aan bescherming verschillend dan dat van verwerende partij.

Volgens verwerende partij is er geen concreet risico aanwezig omdat verzoekster reeds besneden is en haar moeder en stiefvader hier geen problemen mee hebben en haar type 1 besnijdenis past binnen de context. Dit blijkt dus niet het geval te zijn.

Er moet dan ook een toekomstgerichte analyse plaatsvinden waarbij het actuele en reële karakter van het risico beoordeeld moet worden tegen de persoonlijke achtergrond van verzoekster, als (quasi) niet-besneden minderjarig meisje van 16 jaar, in combinatie met de hierna samengevatte algemene, objectieve achtergrond, waaruit blijkt dat VGV een quasi-universele praktijk is in Somalië en dat omwille van de specifieke cultuur en de hoge mate van prevalentie élk meisje dit moet ondergaan.

Er kan namelijk gesteld worden dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Somalië, als jonge vrouw een man zal ontmoeten, waarmee ze, al dan niet gedwongen, zal (moeten) trouwen. Het is in de hieronder geschetste context weinig waarschijnlijk dat haar toekomstige man, of haar schoonfamilie, zal kunnen accepteren dat ze als vrouw van, respectievelijk schoondochter van, niet of quasi niet besneden is (zeker na een verblijf van een langere periode in Europa - ter herinnering: ze is sinds 2018 in Europa, nadat ze op 13-jarige leeftijd gevlucht is).

Dit is geen louter hypothetische kwestie, maar een reële problematiek die op objectieve landeninformatie gesteund is en ertoe kan leiden dat verzoekster in de toekomst een veel ernstigere vorm van vrouwelijke genitale verminking zal moeten ondergaan. Er moet op basis van de algemene, objectieve situatie in Somalië dan ook besloten worden dat het risico allesbehalve onvoldoende geïndividualiseerd of hypothetisch is."

Verzoekster citeert uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Somalia*" van 5 mei 2010 waaruit volgens haar blijkt dat meisjes en vrouwen in Somalië in het algemeen een groot risico lopen op vervolging gebaseerd op gendergerelateerd geweld. Zij merkt op dat Somalië nog steeds geen wettelijk of strafrechtelijk verbod kent op "*deze onmenselijke praktijk*", en dit heeft volgens haar te maken met het feit dat Somalië de hoogste prevalentiegraad ter wereld heeft wat VGV betreft. Volgens UNICEF heeft 65% van de Somalische vrouwen ooit al van VGV gehoord en vinden zij dat VGV een praktijk is die verdergezet moet worden, wat een sterke indicatie geeft van hoe breed gedragen VGV is in de Somalische cultuur. VGV wordt dan ook zowat bij alle jonge en volwassen vrouwen toegepast. Er valt geen onderscheid te noteren naar de geografische verspreiding en het komt in het hele land evenveel voor. De praktijk van VGV wordt in Somalië sociaal sterk aanvaard en wordt niet als een probleem of als een schending van mensenrechten ervaren. De meest voorkomende vorm van VGV is de ergste vorm, type 3, met een prevalentiegraad van 64%, zonder dat dit verschilt in ruraal of stedelijk gebied. Verzoekster citeert hierbij uit informatie van EASO en USDOS. Zij merkt op dat deze vaststellingen tevens passen bij de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt waaruit blijkt dat meer dan 99% van de Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan en waarbij infibulatie of VGV type III met ongeveer 64% de meest voorkomende vorm is. Dit rapport (Landeninformatie, stuk 6, nr. 5), waaruit verzoekster citeert, stelt volgens haar ook dat er geen grote regionale verschillen bestaan in Somalië wat betreft de prevalentie en methode van, en tevens de (mogelijkheden van) bescherming tegen VGV, of dit nu ruraal of stedelijk gebied betreft.

Verzoekster citeert voorts uit informatie van Nansen met betrekking tot de nood aan internationale bescherming voor Somalische vrouwen die slachtoffer zijn van VGV. Zij voert hierbij aan dat: "*Hoewel verzoekster heden geen VGV type 3 heeft ondergaan, moet niettemin rekening gehouden worden met het verband van deze vaststellingen met het risico dat verzoekster loopt in geval van terugkeer, met name om zelf een VGV type 3 te ondergaan. Als jonge vrouw loopt ze namelijk het risico dat ze door de Somalische samenleving als onvoldoende besneden beschouwd wordt, wat tot uiting kan komen in het kader van seksuele betrekkingen of als bewijs van haar maagdelijkheid en seksuele deugdelijkheid, waardoor niet alleen haar sociale positie hieronder zal lijden, maar zij eveneens alsnog riskeert door middel van een ernstigere vorm besneden te worden.*" Voormelde landeninformatie van The Danish Immigration Service (*Ibid.*), waaruit zij citeert, bevestigt volgens verzoekster dat Somalië gekenmerkt is door traditionele en collectieve structuren, waarbij het huwelijk als een sociale verplichting wordt beschouwd. Vrouwen die geen VGV hebben ondergaan riskeren sociale uitsluiting en stigmatisering. Het rapport bevestigt ook dat VGV wordt uitgevoerd ter voorbereiding van een huwelijk.

Verzoekster citeert nog uit informatie van DIDR-OFpra waaruit blijkt dat er een fenomeen van 'herziening' van VGV bestaat, waarbij een ernstigere vorm van besnijdenis wordt uitgevoerd dan reeds uitgevoerd is. Deze 'herzieningen' kunnen op latere leeftijd plaatsvinden bij jonge meisjes of bij volwassen vrouwen, al dan niet met hun toestemming.

Verzoekster citeert tevens uit de informatie van The Danish Immigration Service waaruit volgens haar blijkt dat vrouwen die geen VGV hebben ondergaan bij een terugkeer uit het Westen riskeren om (onder sociale druk) te worden onderworpen aan VGV. Zij benadrukt nogmaals dat zij op dertienjarige leeftijd, "*een voor de Somalische samenleving huwbare leeftijd*", haar land van herkomst heeft verlaten en reeds sinds 2018 in Europa is, hetgeen haar situatie volgens haar nog meer in de aandacht kan brengen.

Op basis van deze informatie meent verzoekster dat zij, *“die nog steeds over een quasi volledig intacte vagina beschikt, incl. schaamlippen en clitoris, dus alsnog écht besneden te worden en een ergere vorm van vrouwelijke genitale verminking, waarbij haar genitale delen dit keer wel ernstig toegetakeld kunnen worden.”*

Verzoekster meent verder dat gekeken moet worden naar de maatschappelijke risico's die zij riskeert in geval van een terugkeer. Indien zij alsnog geïnfibuleerd wordt, geslachtsgemeenschap (moet) ondergaan en gedesinfibuleerd wordt, zwanger wordt en bevalt, riskeert zij herinfibulatie na de bevalling. Dit risico loopt zij wanneer zij (gedwongen wordt te) huwen met een man of diens familie die traditioneler opgesteld staat ten opzichte van VGV, aldus verzoekster. Zij meent dat opnieuw moet worden rekening gehouden met de hoge mate van prevalentie in de Somalische maatschappij om te besluiten dat het risico allesbehalve hypothetisch en onvoldoende geïndividualiseerd is, maar reëel en waarschijnlijk. Zij citeert nog uit informatie van NANSEN en UNHCR met betrekking tot de gevolgen van een VGV in verband met de desinfibulatie bij de bevalling en herinfibulatie na de bevalling. Zij wijst er hierbij nog op dat herinfibulatie verhoogde gezondheidsrisico's met zich meebrengt en een nieuwe bron van pijn en trauma is, terwijl herinfibulatie effectief kan voorkomen als gevolg van maatschappelijke of familiale druk naar aanleiding van de geboorte van een kind.

Verzoekster wijst er verder, onder citering van rechtspraak van de Raad, nog op dat de Raad VGV type III erkent als een extreme vorm van genitale verminking en als een bijzonder ernstige vorm van vervolging die uiterst schadelijke en herhaaldelijke gevolgen kan hebben voor het leven van een vrouw. Zij merkt op dat: *“In geval vastgesteld wordt dat een verzoekster een dergelijk type van vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan dienen volgens Uw Raad twee aspecten van de vrees minutieus onderzocht te worden. Het gaat enerzijds over de vraag naar de permanente gevolgen van de genitale verminking, op fysiek en psychisch vlak en het voortdurend karakter ervan. Anderzijds gaat het over de vraag naar herhaling van de initiële vervolging of minstens van een vervolging die hiermee een verband vertoont.*

Het is dan ook vaststaande rechtspraak van Uw Raad dat infibulatie door haar specifieke aard (infibulatie en desinfibulatie) meestal voor vrouwen die deze hebben ondergaan een risico op herhaalde, voortdurende vervolging creëert gezien de noodzaak van toekomstige interventies die neerkomen op het reproduceren van de oorspronkelijke vervolging”.

Verzoekster citeert vervolgens nog uit informatie van Nansen waaruit volgens haar blijkt dat de gevolgen van VGV vaak onomkeerbaar zijn en door een medisch verantwoord uitgevoerde operatie in een ziekenhuis kunnen worden verricht, waarbij er in geval van terugkeer naar Somalië niettemin nog steeds een mogelijk risico op herinfibulatie en dus op vervolging bestaat, *“zeker in het geval van verzoekster, die in feite niet besneden is zoals de Somalische cultuur dit voorschrijft”.* Zij stelt nog dat het Europese Hof van Justitie duidelijk van mening is dat slachtoffers van foltering (waaronder vrouwen die VGV hebben ondergaan gerekend kunnen worden) bij terugkeer naar hun herkomstland niet het risico mogen lopen om opzettelijk de zorg ontzegd te worden die passend is om de lichamelijke en geestelijke nawerkingen te behandelen van deze folterdaden.

Verzoekster acht het daarbij passend om nogmaals te wijzen op *“de maatschappelijke context van besnijdenis in Somalië, de zeer hoge prevalentiegraad en het feit dat Somalië een van de armste landen ter wereld is dat al meerdere jaren in een zeer precare humanitaire situatie verkeert. De gevolgen van het gewapend conflict, geweld en de humanitaire situatie spelen eveneens een zeer belangrijke rol, waarbij voldoende rekening gehouden moet worden met het risico op gendergerelateerd geweld dat in geval van terugkeer zich kan voordoen.”* Zij citeert uit informatie van AIDOS waaruit volgens haar blijkt dat humanitaire crisissen en gewapende conflicten een impact hebben op de preventie van VGV en op de langdurige zorgen die slachtoffers van VGV nodig hebben.

Verzoekster besluit uit hetgeen voorafgaat als volgt:

“Verwerende partij heeft zich bij diens beoordeling uitsluitend laten leiden door slechts één van de twee standaard medische attesten vrouwelijke genitale verminking die tijdens de procedure zijn neergelegd. Het attest waarmee verwerende partij enkel rekening heeft gehouden, is het attest dat door een niet-gespecialiseerde centrumarts van het Observatie- en Oriëntatiecentrum werd opgesteld. Volgens dat attest zou verzoekster VGV type 1 ondergaan hebben, met de nuance dat enkel de voorhuid van haar clitoris is weggesneden, maar het corpus (lichaam) van de clitoris nog aanwezig is en de genitale delen dus verder volledig intact zijn.

Het tweede attest dat verzoekster echter heeft neergelegd, waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden, is nochtans een attest opgesteld door een in VGV gespecialiseerde arts en tevens de verantwoordelijke gynaecoloog van de afdeling van een ziekenhuis dat gespecialiseerd is in onderzoek

naar en medische begeleiding van vrouwelijke slachtoffers van VGV. Volgens dat attest heeft verzoekster geen vrouwelijke genitale verminking ondergaan.

Dat verzoekster zelf verklaarde en ervanuit gaat besneden geweest te zijn, verandert niets aan deze vaststellingen.

Op basis van deze contradictoire vaststellingen, moet in ieder geval besloten worden dat het attest van de gespecialiseerde gynaecoloog meer gewicht moet krijgen en relevanter is bij de beoordeling van de nood aan bescherming, met name of en in welke mate verzoekster besneden is conform de voor Somalische cultuur gangbare praktijk.

Het attest van de centrumarts moet minstens genuanceerd worden door het attest van de specialist, om vast te stellen dat de vorm van VGV die verzoekster ondergaan heeft, zodanig mild is, dat het voor de specialist niet eens als VGV te categoriseren was en dus in essentie ook niet als VGV gekenmerkt kan worden. Omwille van haar dus nog quasi volledig intacte genitaliën, kan besloten worden dat haar 'besnijdenis' ook niet door de Somalische gemeenschap als een besnijdenis conform de gangbare praktijk en volgens de Somalische cultuur zal worden beschouwd en dus niet zal worden aanvaard.

15. Hieruit besluit verzoekster dat ze in geval van terugkeer in het kader van een huwelijk riskeert te (moeten) trouwen met een man die, of wiens familie, traditioneler ingesteld is ten opzichte van VGV en haar onder dwang alsnog een ergere vorm van VGV zal laten ondergaan. In een dergelijk geval riskeert ze dan ook nog eens desinfibulatie en herinfibulatie.

Als ze niet zou huwen, riskeert ze sociale uitsluiting, stigmatisering, discriminatie of andere gevolgen die haar sociale positie in de Somalische samenleving ernstig zullen benadelen.

16. De algemene omstandigheden in het land van herkomst - met name vooral de zeer hoge prevalentiegraad en het algemene gebrek aan (overheids)bescherming vanwege de maatschappelijk sterk ingeburgerde praktijk, waardoor er een grote maatschappelijk-sociale druk bestaat in Somalië - nopen ertoe te concluderen dat er ook objectieve redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster het risico loopt een ernstige vorm van genitale verminking te ondergaan, wat aldus een vervolgingsdaad in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet uitmaakt.

17. Ongeacht waar verzoekster naar zal terugkeren in Somalië, loopt zij deze risico's. Het is wel degelijk reëel en voldoende geïndividualiseerd dat ze door 'herziening', in het kader van seksuele betrekkingen of van een huwelijk een ernstige(re) vorm van VGV zal moeten ondergaan, eventueel gevolgd door episodes van deinsifibulatie/herinfibulatie aangezien de praktijk van infibulatie in Somalië nog steeds wijdverbreid is.

18. Het risico voor verzoekster op vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet lijkt derhalve objectief aangetoond. Minstens maakt het een schending uit van het verbod op foltering, zoals vervat in artikel 3 EVRM, waarvan artikel 48/4 Vreemdelingenwet de equivalent van is en het bescherming rechtvaardigt omwille van een reëel risico op ernstige schade, waaronder foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekster concludeert dat verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft in strijd met artikel 57/1, §4 Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, die allen bepalen dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende of eerste overweging is waarmee rekening gehouden moet worden bij het nemen van een beslissing betreffende dat kind, quod non in casu.

Op basis van bovenstaande elementen meent verzoekster in ieder geval dat zij voldoende geloofwaardige elementen heeft aangeleverd die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees of op een reëel risico op ernstige schade die de toekenning van de vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 Vreemdelingenwet, respectievelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, rechtvaardigen.

Verzoeker meent dat zij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst in de zin van artikel 48/4. § 2, c) Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een uitprint vanop de website van CeMAViE over VGV (stuk 3);
- een brochure van CeMAViE (stuk 4).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd en brengt de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus "*Somalië. Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië*" van Cedoca van 13 juni 2016;
- het rapport "*Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*" van The Danish Immigration Service van februari 2021.

2.1.4. In een aanvullende nota van 29 april 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EASO-rapport "*Somalia. Security situation*" van 20 september 2021;
- de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 28 februari 2022.

2.1.5. In een aanvullende nota van 5 mei 2022 brengt verzoekster informatie ter kennis met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu en de humanitaire situatie in Somalië.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten, zijnde dat zij gedwongen zou worden om te huwen met een lid van Al-Shabaab aannemelijk te maken. De bestreden beslissing stelde in dit verband terecht vast dat (i) verzoekster geen eenduidige verklaringen aflegde met betrekking tot wanneer zij de medewerker van de kleermaker, A.O. voor het eerst zag, (ii) zij onvoldoende informatie heeft over deze man die haar gedwongen zou willen huwen, (iii) het niet aannemelijk is dat zij de telefoon van deze man die vertelde dat hij met haar een relatie wou beginnen, niet zou hebben vermeld aan haar moeder, (iv) zij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het eerste bezoek van A.O. en de eigenaar van de winkel aan hun woning, (v) zij ongeloofwaardige en summiere verklaringen aflegde over de wijze waarop zij werd ontvoerd en (vi) de omgeving waar zij vier dagen lang zou hebben vastgezeten, (vii) het niet aannemelijk is dat verzoekster geen informatie heeft over een concrete huwelijksdatum, ondanks het feit dat zij werd ontvoerd met het oog op een gedwongen huwelijk, (viii) het niet aannemelijk is dat haar moeder na haar ontvoering enkel navraag deed op school en bij verzoeksters vriendinnen en naliert zich te informeren bij andere bronnen, (ix) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de reactie van haar familie na haar ontvoering, (x) het niet aannemelijk is dat verzoeksters moeder ervan zou worden beschuldigd een klacht te hebben neergelegd, terwijl zij dit nooit heeft gedaan.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar het principe van het hoger belang van het kind, aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met verzoeksters minderjarigheid en in het bijzonder het feit dat zij slechts 13 jaar oud was ten tijde van de problemen. De Raad is van oordeel dat verzoeksters jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen en haar minderjarigheid geen afdoende verklaring biedt voor het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes, vaagheden en ongeloofwaardigheden in verzoeksters verklaringen. De Raad merkt eerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoeksters minderjarigheid. Er werd immers een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoekster kreeg een voogd toegewezen op 1 oktober 2019, die verzoekster kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoekster op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van haar verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoekster, die werd bijgestaan door haar voogd en haar advocaat, worden afgeleid dat zij werd ondervraagd door een gespecialiseerde protection officer en dat haar gepaste vragen werden gesteld. De Raad merkt voorts op dat ook van verzoekster als minderjarige redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van

herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Zij toont met de loutere verwijzing naar haar minderjarigheid niet aan dat zij hiertoe niet in staat zou zijn geweest, noch dat de commissaris-generaal haar verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangevoerde vervolgingsfeiten die verband houden met het beweerde gedwongen huwelijk met een Al-Shabaab-lid.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift een vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aan bij een terugkeer naar Somalië die verband houdt met vrouwelijke genitale verminking (VGV). Zij heeft in dit verband twee medische attesten voorgelegd tijdens de procedure (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nrs. 1 en 2). De Raad stelt vast dat het medisch attest van 6 september 2019 (*Ibid.*, nr. 1) werd opgesteld door dr. L. Bruggeman, een centrumarts van het opvangcentrum van Fedasil te Steenokkerzeel. Dit attest vermeldt dat verzoekster een VGV heeft ondergaan van het type 1 en stelt nog dat “*de voorhuid van de clitoris is weggesneden doch het corps (lichaam) van de clitoris is aanwezig*”. Het medisch attest van 17 december 2019 (*Ibid.*, nr. 2) stelt dan weer dat verzoekster geen VGV heeft ondergaan. Dit attest is echter niet volledig, aangezien het administratief dossier enkel de eerste pagina bevat, terwijl uit deze pagina blijkt dat dit attest uit drie pagina's dient te bestaan (“*pagina 1 van 3*”). Evenmin bevat de neergelegde pagina een handtekening van de opstellende arts. Uit de neergelegde pagina kan evenwel blijken dat het attest werd opgesteld door dr. M. Caillet, arts bij CeMAVIE. Verzoekster licht in haar verzoekschrift toe dat dr. M. Caillet de verantwoordelijke gynaecoloog is bij CeMAVIE, een afdeling van het UMC Sint-Pieter ziekenhuis dat gespecialiseerde, multidisciplinaire hulp biedt aan slachtoffers van VGV, hetgeen tevens blijkt uit de door haar neergelegde stukken bij het verzoekschrift (verzoekschrift, stukken 2-3).

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, en volhardt hierin in zijn nota met opmerkingen, dat verzoekster type 1 besneden werd. Hij baseert zich hiervoor op verzoeksters verklaringen dat zij op zevenjarige leeftijd werd besneden, het neergelegde medisch attest van dr. L. Bruggeman dat vermeldt dat verzoekster type 1 werd besneden en het feit dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat dit type VGV kadert binnen de leeftijd van verzoekster en de stedelijke context waarin zij vertoefde in Somalië. Er bestaat op basis van de bijgebrachte landeninformatie eigenlijk slechts een consensus over VGV in Somalië, het feit dat het moeilijk is om verschillende types VGV te registreren en rapporteren omwille van de verschillen in definitie en perceptie. De WHO definieert VGV type 1, ook “*clitoridectomie*” genoemd, als “*het gedeeltelijk of volledig wegsnijden van de clitoris of alleen van de clitorishoed (huidplooi die de clitoris omhult)*” (COI Focus “*Somalië. Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal-Somalië*” van Cedoca van 13 juni 2016). De Raad treedt verzoekster bij waar zij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het neergelegde medisch attest van dr. M. Caillet. Hoewel dit attest niet volledig werd neergelegd, is de Raad van oordeel dat het een begin van bewijs vormt dat verzoekster zelfs niet de minst verregaande vorm van VGV type 1 heeft ondergaan, zoals deze wordt gedefinieerd door WHO. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal dit element onvoldoende heeft onderzocht. De Raad acht het essentieel dat het attest van dr. M. Caillet, rekening houdend met zijn expertise, in zijn volledigheid wordt opgevraagd en beoordeeld, om de eventuele bestaande onduidelijkheden met betrekking tot het feit of verzoekster al dan niet VGV heeft ondergaan uit te klaren. De Raad merkt ten overvloede nog op dat de commissaris-generaal, conform artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid heeft om aan verzoekster te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade.

De Raad is voorts van oordeel dat desgevallend het reëel risico in hoofde van verzoekster bij een terugkeer naar Somalië verder moet worden onderzocht in het licht van het feit dat zij geen of anders de minst verregaande vorm van VGV heeft ondergaan. De Raad merkt op dat verzoekster volgens haar verklaringen geboren werd in 2005 en thans dus zeventien jaar oud is. Zij was volgens haar verklaringen 13,5 jaar oud toen zij Somalië verliet. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat Somalische meisjes tussen de leeftijd van vijf en negen jaar en recentelijk vaker tussen de leeftijd van tien en veertien jaar VGV ondergaan. VGV bij meisjes boven de veertien jaar vindt ook plaats in Somalië, voornamelijk bij meisjes uit de diaspora die terugkeren (EASO, Targeted profiles, p. 41; The Danish Immigration Service, Somalia, Female Genitale Mutilation (FGM), p. 1). De prevalentiegraad voor VGV in Somalië schommelt rond de 98-99% voor vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud (EASO, p. 40; The Danish Immigration Service, p. 6, OFPRA, “*Les mutilations génitales féminines*”, p. 4). De Raad leidt hieruit af dat, hoewel de prevalentiegraad voor VGV in Somalië hoog is, er ook meisjes in Somalië geen VGV ondergaan. De landeninformatie vermeldt inderdaad dat er verschillende attitudes bestaan tegenover VGV afhankelijk van de geografische locatie en de socio-economische omstandigheden (The Danish Immigration Service, p. 1).

De COI Focus "*Somalia. Defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal Somalië*" vermeldt dat een medewerker van de NGO Somali Peace Line in een mail van 23 maart 2016 aan Cedoca verklaarde dat er na sensibilisering ouders zijn die van de praktijk van VGV zijn afgestapt (COI Focus, p. 4). Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij stelt dat elk meisje in Somalië VGV moet ondergaan, aangezien er wel degelijk uitzonderingen kunnen bestaan. De Raad benadrukt hierbij andermaal dat er indicaties bestaan dat verzoekster, ondanks het feit dat zij Somalië op 13,5 jarige leeftijd heeft verlaten, nog geen VGV heeft ondergaan.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter wel dat VGV een gebruik is dat sterk verankerd is in de Somalische samenleving en dat dit gepaard gaat met verwachtingen van de ruimere familie, de clan en anderen. Dit maakt het moeilijk voor ouders om meisjes te beschermen tegen VGV, aangezien ouders die weigeren om hun kind te laten besnijden onder druk komen te staan van hun naasten. Meisjes die geen VGV ondergaan worden immers geassocieerd met schaamte en stigma. Zij lopen een risico om gemarginaliseerd te worden door hun omgeving, omdat zij beschouwd worden als onrein en immoreel (The Danish Immigration Service, p. 14). Uit de beschikbare informatie blijkt dat VGV ook wordt gezien als een vereiste voor meisjes om te huwen (*Ibid.*, Nansen "*profiel 1-20, De nood aan internationale bescherming van Somalische vrouwen slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking type III*", p. 4). De Raad stelt vast dat verzoekster thans zeventien jaar oud is en dat zij aldus, minstens binnenkort, een huwbare leeftijd bereikt indien zij naar Somalië terugkeert. Uit onderzoek van HEART blijkt dat de meerderheid van de mannen in Somalië, hoewel zij niet noodzakelijk een vrouw wensen die een infibulatie of een VGV type 3 onderging, wel een vrouw verkiest die minstens op de sunna-wijze besneden is of dus een VGV type I heeft ondergaan (COI Focus, p. 7). In het rapport van Nansen wordt hieromtrent toegelicht dat: "*In de Somalische cultuur verzekert vrouwelijke genitale verminking de maagdelijkheid, de seksuele moraliteit of deugdelijkheid en dus de huwbaarheid van een vrouw en daardoor haar sociale positie. Er is tevens een verband met de sociale structuur van de Somalische samenleving waarin het biologisch vaderschap belangrijk is om patrilineaire afstamming te verzekeren, wat op zijn beurt weer gekoppeld is aan de sociale organisatie van de Somalische samenleving die gestructureerd is rond afkomst en clan. Vrouwen die geen vrouwelijke genitale verminking of infibulatie ondergingen worden gestigmatiseerd, beschouwd als immoreel en niet-huwbaar en het vaderschap van hun kinderen kan nooit vertrouwd worden.*" (Nansen, p. 3-4). Een meisje op huwbare leeftijd die geen VGV heeft ondergaan zal veel moeite hebben om een echtgenoot te vinden, hetgeen het meisje in kwestie verder marginaliseert en ook een bezorgdheid vormt voor de familie, omdat de reputatie van een meisje invloed heeft op de hele familie en zelfs de clan. De huwbaarheid van een meisje wordt dan ook een bezorgdheid van de hele familie en de uitgebreide familie zal druk zetten op het meisje en de ouders om VGV te ondergaan om de stigmatisatie en de marginalisatie van zowel het meisje als de familie te vermijden (*Ibid.*, p. 1, 12, 13 en 14; OFPRA, p. 7). Somaliërs die worden uitgesloten van hun sociaal netwerk bevinden zich in een kwetsbare positie, omdat Somaliërs steunen op dit netwerk voor veiligheid en bescherming, verantwoordelijkheden, rechten en economische steun (The Danish Immigration Service, p. 14).

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat een Somalisch meisje zich voor bescherming tegen VGV niet kan wenden tot de Somalische overheid, omdat de capaciteit van het staatsapparaat te beperkt is. Een bron van UNFPA stelt dat een meisje zich uiteindelijk tot haar onmiddellijke familie moet wenden voor bescherming (*Ibid.*, p. 16). De vraag stelt zich dan ook in welke mate een Somalisch meisje en haar ouders of bij uitbreiding het familiale netwerk in staat is om te weerstaan aan de druk om een meisje te besnijden. Het rapport van The Danish Immigration Service vermeldt dat er geen eensgezindheid bestaat over het verloop van het beslissingsproces binnen een familie om een meisje te besnijden. Eén bron stelt dat de beslissing om een dochter niet te besnijden om de inzet gaat van beide ouders en de bereidheid om druk gedurende lange tijd te weerstaan. Een andere bron stelt dat dergelijke beslissing afhankelijk is van het gezin, het leeftijdsverschil van de ouders, hun persoonlijkheid, hun positie in de maatschappij en hun opvattingen over VGV. Er wordt echter tevens op gewezen dat, zelfs indien de beide ouders zich gewillig inzetten om te weerstaan aan de druk van de maatschappij, meisjes nog steeds het risico kunnen lopen om VGV te ondergaan op initiatief van andere familieleden. Verschillende bronnen stellen dat de familie voldoende bemiddeld en goed opgeleid moet zijn om te weerstaan aan de druk van de maatschappij, en dat de familie en het meisje een gegoed netwerk moeten hebben met een vergelijkbare attitude tegenover VGV, omdat veel druk vanuit dit netwerk komt (The Danish Immigration Service, p. 1, 12, 13 en 14; OFPRA, p. 7). Daarenboven blijkt uit de informatie dat meisjes soms zelf vragen om VGV te ondergaan om tegemoet te komen aan de sociale verwachtingen en geaccepteerd te worden door haar omgeving en te ontsnappen aan intimidatie en misbruik (COI Focus, p. 6; The Danish Immigration Service, p. 15).

De Raad is dan ook van oordeel dat verder onderzoek dient te gebeuren naar verzoeksters VGV en de vrees die zij hieromtrent heeft bij een terugkeer naar Somalië.

Hierbij moet rekening worden gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst, zoals kan blijken uit de voormelde landeninformatie, en de individuele elementen eigen aan verzoekster, waaronder haar leeftijd en profiel alsook het profiel en de opvattingen van haar ouders en bij uitbreiding haar familie en ruimere omgeving omtrent VGV.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 oktober 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP